

Cele zece plăgi asupra Egiptului: privire generală

Din predicile lui W. J. Ouweneel în 1974 în Katwijk aan Zee

Intenția mea în seara aceasta este să vorbesc despre cele zece plăgi care au lovit Egiptul. Este vorba de o temă deosebit de importantă, și aceasta cu atât mai mult cu cât noi studiem aceste plăgi în lumina evenimentelor care au loc în zilele noastre în Orientul Apropiat. Aceste lucruri au ceva să ne spună. Citim în Exod 7.3, că Dumnezeu spune lui Moise: „Eu voi împietri inima lui faraon și Îmi voi înmulți *semnele* Mele și *minunile* Mele în țara Egiptului”. De cele mai multe ori noi vorbim despre plăgi asupra Egiptului, însă Dumnezeu le numește aici *semnele* Sale și *minunile* Sale. Mai târziu, în capitolul 9.14, Dumnezeu vorbește și despre plăgile Sale, pe care El le va trimite în inima lui faraon. Însă aici în capitolul 7 El vorbește mai întâi despre *semnele* și *minunile* Sale. Prin urmare ele nu erau în primul rând *semne* și *minuni* pentru faraon, ci pentru poporul Israel; căci tot ce Dumnezeu aduce asupra lui faraon în Egipt nu este destinat numai și nici măcar în primul rând pentru egipteni, ci sunt ca *semne* și *minuni* pentru poporul lui Dumnezeu. Acestea sunt învățături spirituale referitoare la ceea ce Dumnezeu aduce peste lumea de astăzi și despre ceea ce El va face mâine cu lumea aceasta, după ce Adunarea lui Dumnezeu va fi răpită din lumea aceasta. Atunci Dumnezeu va lăsa plăgile Sale să se reverse pe deplin asupra lumii acesteia.

Feluri de interpretare

Nu este posibil să ne preocupăm cu toate detaliile acestui capitol. Aceasta nici nu este necesar. Probabil este mai important să înțelegem liniile directoare ale acestui capitol. De aceea vreau să încep prin a numi trei puncte referitoare la semnificația acestor *semne* și *minuni* pentru popor și ce au să ne spună nouă aceste *semne* și *minuni* în umblarea noastră zilnică prin lumea aceasta.

1. În toată derularea evenimentelor simbolice, pe care le găsim în prima parte a acestei cărți, este un înțeles deosebit. Vedem în cartea Exod mai întâi pe păcătosul care vine în lumina lui Dumnezeu și acolo descopere păcatele sale. În capitolele 13 și 14 el este apoi eliberat de Dumnezeu. Toate aceste capitole au și o semnificație profetică exemplară. Aceasta se poate recunoaște clar din capitolul 2. Acolo ne este prezentat Moise, un model al Domnului Isus ca Mântuitor, pe care L-a dat Dumnezeu. Moise se naște și crește. Inima lui dorește după poporul lui Dumnezeu. El omoară pe egiptean și este lepădat de poporul său; tot așa și Domnul Isus a fost lepădat de poporul Său, după ce El a bătut pe dușman. Moise fuge în străinătate; tot așa și Domnul Isus a plecat de pe pământul acesta într-o țară îndepărtată, așa cum El Însuși spune în pildă (Luca 19.12). Însă în acest timp al lepădării, Domnul Isus are o mireasă, prezentată simbolic în Țipora. Ea are parte împreună cu El de lepădarea Sa, de trăirea Sa ca străin în afara lumii și în afara lui Israel; tot așa și Adunarea are locul în afara lumii și în afara lui Israel. Însă apoi inima lui Moise dorește din nou după poporul său, și acum a sosit momentul ca Dumnezeu să acționeze: Moise se reîntoarce la poporul său, ca să se preocupe cu el și în cele din urmă în capitolele 13 și 14 să-l salveze trecându-l prin Marea Roșie; tot așa odată poporul Israel – rămășița acestui popor, care prin Duhul Sfânt se va întoarce la Dumnezeu – va fi salvată trecând prin apele judecății. Această temă o regăsim în Psalmii 73-83; acolo salvarea poporului lui Dumnezeu este pusă în legătură cu viitorul, când Domnul Isus va

reveni. Însă înainte să aibă loc această salvare descrisă în capitolele 13 și 14, trebuie să se împlinească ce noi găsim în capitolele 7-11.

Când Domnul Isus Se va preocupa iarăși cu poporul Său, salvarea nu va avea loc de azi pe mâine. În capitolele 5 și 6 vedem că poporul ajunge mai întâi în necazuri mult mari decât cele dinainte. Tot așa rămășița poporului Israel din viitor va avea parte în țara în care acum locuiește, de necazuri mari, mult mai dureroase decât poporul a avut vreodată parte în istoria sa. Toate acestea vor fi mult mai îngrozitoare decât ultimul război din peninsula Sinai și de ce a avut parte pe înălțimile Golan.

Deci ceea ce noi găsim în aceste plăgi trebuie să fie evenimente pe care Dumnezeu le aduce asupra lumii acesteia, mai întâi în providența Sa, însă mai târziu direct din cer. Israel s-a reîntors deja în țară. Urmează ca acolo să se formeze o rămășiță, și Domnul Isus Se va preocupa iarăși cu acest popor. El va arăta lumii, că ei sunt poporul Său. El va arăta pe de o parte lumii puterea și gloria lui Dumnezeu și pe de altă parte în cele din urmă va elibera rămășița de sub puterea tuturor dușmanilor ei.

2. Interpretarea profetică a acestor plăgi devine clară nu numai din contextul simbolic, ci și printr-o comparație cu cartea Apocalipsa. Plăgile, care sunt descrise aici, le regăsim aproape pe toate în Apocalipsa. Această carte ne descrie începând cu capitolul 4 „ceasul încercării, care va veni peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). Ceasul încercării vine peste *tot pământul*. Deci aceasta nu este „necazul cel mare” (Ieremia 30.7), căci acesta va lovi pe Israel. Cele zece plăgi nu au lovit pe Israel, ci lumea. Aceasta ne-o arată în mod deosebit cartea Apocalipsa. În Apocalipsa 16.9 citim că plăgile lui Dumnezeu trebuie să aibă ca rezultat ca oamenii să se pocăiască și să-I dea onoare. În capitolul 18.4 vedem că aceste plăgi ale lui Dumnezeu vor lovi în mod deosebit lumea creștină, creștinătatea cu numele. Dumnezeu cheamă pe poporul Său afară, ca el să se despartă și să rămână cruțat de aceste plăgi. În Apocalipsa 16, unde noi găsim cele șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, vedem că în modul cel mai remarcabil ele armonizează cu aceste zece plăgi. Vom reveni la aceasta în cadrul diverselor plăgi. Deci aceasta este o dovadă clară, că ceea ce noi găsim aici este o prezentare a ceea ce va avea parte lume după ce Adunarea va fi răpită.

3. Aceste stări nu năvălesc însă în lumea aceasta așa ca și cum totul va schimbat deodată de azi pe mâine, după ce Adunarea va fi răpită, ci ele își au începutul în timp ce Adunarea este încă pe pământ, scurt înainte de venirea Domnului Isus. Atunci toate lucrurile, care sunt prezentate prin aceste plăgi, trebuie să fie în principiu deja prezente. Sper să arăt, că ceea ce noi găsim aici începe zilnic să devină realitate în jurul nostru. Acestea sunt pentru noi – și de aceasta este vorba – *semne și minuni*. Prin aceasta ajungem la convingerea că noi trăim în ultimele zile și venirea Domnului s-a apropiat foarte mult. Rog pe Domnul, ca aceste plăgi să fie pentru noi semne și minuni, pentru ca învățăturile cuprinse în ele să le înțelegem cu inima și ele să lucreze la conștiința noastră, exact așa cum atunci Dumnezeu a avut ceva de spus poporului Său prin aceste plăgi.

Introducere la plăgi

Secțiunea capitolul 7.1-13 este o introducere importantă la aceste plăgi. Dumnezeu spune aici lui Moise și lui Aaron, ca ei să meargă la faraon și la dorința acestuia să facă o minune: să

arunce toiagul lui Aaron. Am văzut deja ceva asemănător în capitolul 4. Acolo Moise a trebuit să arunce toiagul său, și el s-a transformat într-un șarpe. Când Moise a fugit de șarpe, Dumnezeu i-a zis să apuce șarpele de coadă. El s-a transformat iarăși în toiag în mâna lui. Acest semn el trebuia să-l facă înaintea ochilor poporului Israel. La sfârșitul capitolului 4 citim că Aaron a făcut apoi acest semn înaintea poporului. Aici în capitolul 7 Dumnezeu spune că Aaron trebuia să facă acum același semn înaintea egiptenilor și înaintea lui faraon. Prin aceasta acest semn primește un alt înțeles. În primul rând acum nu se cere lui Moise să-și arunce toiagul, ca la începutul capitolului 4, ci lui Aaron. Citim mai târziu în cartea Numeri capitolul 17 despre toiagul lui Aaron, că el făcuse muguri și făcuse flori de migdal. Toiagul lui Aaron vorbește despre puterea de înviere a unei vieți noi, care a rezultat din moartea Domnului Isus. Aaron însuși este un model despre Hristos înviat și glorificat, care ne reprezintă înaintea feței lui Dumnezeu. În capitolul 4 accentul se pune, că Moise trebuia să ia din nou toiagul în mână; această învățătură era valabilă pentru Moise și poporul Israel. Aici la Aaron citim numai că el trebuia să arunce toiagul înaintea lui faraon. Moise a aruncat toiagul pe pământ și a fugit fricos de șarpe, așa cum odinioară omul a aruncat la pământ autoritatea pe care i-a dat-o Dumnezeu – aceasta simbolizează toiagul – și ea a devenit șarpe. În felul acesta satan, vrăjmașul sufletelor, a primit putere asupra omului. Însă satan și poporul au trebuit să recunoască că toiagul a revenit în mâna adevăratului Moise și că Domnul Isus ca Domn înviat are toată puterea în mâini. Așa spune Domnul Isus în Matei 28.18: „Toată autoritatea Mi-a fost dată în cer și pe pământ”. Aaron este un model despre Domnul înviat și glorificat, care are toată puterea în cer și pe pământ. Așa pășește aici Aaron înaintea lui faraon și aruncă toiagul său pe pământ, care prin aceasta devine șarpe.

Același lucru vedem în zilele noastre. Domnul Isus are toată puterea în cer și pe pământ, chiar dacă noi nu vedem aceasta. Noi nu vedem încă că toate lucrurile Îi sunt supuse (Evrei 2.8). Pentru noi, și în mod deosebit pentru lumea aceasta pare așa, că puterea lumii acesteia ar fi toată în mâna diavolului. Dar nu este așa. Domnul Isus spune lui Pilat: „N-ai avea nici o putere împotriva Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus” (Ioan 19.11). Pavel spune în Romani 13 despre împăratul satanic Nero: „căci nu este autoritate decât de la Dumnezeu”! Pare că un bărbat ca Nixon ține toată lumea în încordare prin faptul că trupele sale au fost așezate în stare de alarmă, numai pentru a-și salva propria viață. Ne putem gândi la mulți oameni care influențează derularea evenimentelor în lumea aceasta. În fond ei nu fac aceasta. Toată puterea este în mâinile Aceluia care a înviat și șade glorificat la dreapta lui Dumnezeu. El stă peste puterea care are forma unui șarpe. Cuvântul folosit aici în capitolul 7 pentru șarpe este un alt cuvânt decât cel din capitolul 4 și înseamnă mai mult „balaur” sau „monstru”. Duhul Sfânt arată spre o putere mult mai mare și mai tare decât a șarpelui. În zilele noastre pare că puterea ar fi în mâinile celor mari ai pământului acesta, însă ea este realmente în mâinile lui Hristos înviat și glorificat. Toată puterea este dată de Dumnezeu, și El este Cel care îndreaptă inimile împăraților încotro vrea El (Proverbe 21.1). Aceasta va dura atâta timp, până când Adunarea va fi răpită. Atunci satan va veni în cele din urmă cu propriile puteri (ale fiarei). Toate puterile din istoria lumii au fost date de Dumnezeu și au fost instaurate sub providența și permisiunea Sa pe pământul acesta. Dar curând va veni satan cu puterea proprie, căci împărăția romană reinstaurată, puterea reinstaurată în Europa, va veni din adânc (Apocalipsa 11.7; 13.2,4). Atât această împărăție cât și antihrist vor primi puterea direct de la satan. Aceștia sunt șerpia (balaurii), pe care îi vor da la iveală vrăjitorii lui faraon. Dar când va veni

momentul acesta, când vrăjitorii vor da la iveală puterile lui satan, Domnul Isus, care are toată puterea, va nimici aceste puteri, așa cum șarpele lui Aaron a înghițit șerpii vrăjitorilor.

În aceasta sunt cuprinse învățăături importante pentru noi. Nu am tratat până la sfârșit punctul trei amintit mai înainte. Chestiunea cu toiagul lui Aaron arată clar că aceste plăgi nu se referă numai la timpul de după răpirea Adunării, ci că ele zilnic devin realitate, și anume în mod deosebit în creștinătate. Găsim o dovadă clară despre aceasta în 2 Timotei 3. Pavel spune acolo că în ultimele zile vor fi timpuri grele. El enumeră acolo cum vor fi oamenii, ce trăsături de caracter îngrozitoare vor revela ei; el îi denuște ca fiind unii care au o formă de evlavie; aceasta înseamnă că ei fac impresia de creștini, de sfinți, dar în realitate tăgăduiesc puterea credinței creștine, a adevărului lui Dumnezeu. În context cu aceasta Pavel se referă la vrăjitorii Iane și Iambre, care la timpul lor s-au împotrivit lui Moise. Așa vor fi în ultimele zile oameni care poartă numele de creștini, dar tăgăduiesc puterea adevărului și se ridică împotriva fiecăruia care apără adevărul lui Dumnezeu. „Dar nu vor mai înainta”, spune Pavel, „căci nebunia lor va fi arătată deplin tuturor”. Acest loc din 2 Timotei 3 ne arată deci că ceea ce noi găsim aici în plăgi, are și pentru noi o semnificație mare, căci noi trăim în ultimele zile, în care vrăjitorii lui faraon – instrumente în mâna diavolului – încearcă în domeniul creștinătății cu actele lor vrăjitoarești să îndepărteze puterea adevărului și să slăbească Cuvântul lui Dumnezeu. Ei încearcă să îngusteze și să diminueze semnele și minunile pentru poporul lui Dumnezeu, așa fel că în final pare că satan va avea biruința din aceasta. Când apoi satan vine cu șerpii lui, Domnul Isus va prinde acești șerpi și îi va arunca în iazul de foc (Apocalipsa 19.20) și pe satan însuși în adânc (Apocalipsa 20.2,3).

Acest semn cu toiagul lui Aaron este deci introducerea la plăgi și ne arată chiar de la început derularea în continuare și finalul: finalul va fi, că Domnul Isus și Dumnezeu vor birui, că puterea lui Dumnezeu este mai mare decât puterea lui faraon și că în cele din urmă toată puterea lumii va fi zdrobită și Dumnezeu salvează poporul Său. Toate acestea le vedem prezentate simbolic în plăgile acestea. De fapt plaga a zecea, moartea întâilor născuți, este separată. Plaga a zecea nu este o plagă în acest sens, ci este finalul și încununarea căilor lui Dumnezeu cu Israel și cu lumea. Celelalte nouă plăgi stau în strânsă legătură unele cu altele și se pot împărți în trei grupe de câte trei plăgi.

Structurarea plăgilor

Este bine să înțelegem de la început caracterul general al acestor plăgi. La plaga întâia, a patra și a șaptea, Dumnezeu face totdeauna un început nou. În toate cele trei cazuri Moise trebuia să se ducă dis-de-dimineță la faraon. Fiecare dimineță arată un început nou al lui Dumnezeu de a proceda cu faraon și Egiptul. La începutul primelor două plăgi ale fiecărei grupe de câte trei plăgi Dumnezeu atenționează pe faraon. Ce-a de-a treia plagă a fiecărei grupe urmează imediat după celelalte două plăgi ca o încununare și pecetluire, fără nici o atenționare. Primele trei plăgi constituie în această privință și o unitate deosebită, vrăjitorii jucând aici un rol deosebit, încercând să imite plăgile lui Dumnezeu. Celelalte șase aparțin de asemenea în mod deosebit împreună, deoarece Dumnezeu pune acolo pe poporul Său Israel deoparte și nu-l expune plăgilor pe care El le aduce asupra Egiptului. La ultimele trei plăgi vedem că este vorba de judecăți care vin direct din cer asupra poporului Egiptului.

În primele trei plăgi vedem în mod deosebit lucrurile pe care noi le trăim deja în timpurile noastre. Este începutul ultimelor căi ale lui Dumnezeu cu lumea aceasta. La aceste prime trei

plăgi vrăjitorii, o imagine a conducătorilor creștinătății cu numele, năzuiesc să îndepărteze puterea învățăturilor lui Dumnezeu pentru poporul Său, pentru ca poporul să desconsidere semnele și în locul acestora să urmeze pe vrăjitori. În afară de aceasta în primele trei plăgi toiagul lui Aaron joacă un rol pe care noi nu-l mai vedem la ultimele șase plăgi. Așa cum am amintit, toiagul arată spre acțiunea Aceluia care este glorificat la dreapta lui Dumnezeu. Însă la ultimele trei plăgi regăsim toiagul lui Moise; Moise o imagine a Domnului Isus care intervine vizibil din cer în favoarea poporului Său, lăsând să vină judecăți asupra lumii acesteia și în final înfăptuiește eliberarea poporului Său.

După această privire de ansamblu asupra celor trei grupe a acestor plăgi vrem să vedem mai îndeaproape ce vor să ne spună cele nouă plăgi. În primele trei plăgi vedem lucruri care în providența și permisiunea lui Dumnezeu au loc zilnic în lumea noastră, și în mod deosebit în lumea noastră creștină. Aceste trei plăgi ne arată stricăciunea exterioară generală din lumea din jurul nostru. Următoarele trei ne arată mai mult stricăciunea din inimile celor fără Dumnezeu.